

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. Варна, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мая В. Нанкинска

Членове: Трайчо Г. Атанасов
Ерна Якова-Павлова

при участието на секретаря Дебора Н. Иванова
в присъствието на прокурора Ст. Т. З.
като разгледа докладваното от Мая В. Нанкинска Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20223100600027 по описа за 2022 година

Съдебното производство по делото е по реда на чл.330 и сл. от НПК и е образувано по протест на ВРП против присъда, постановена на 10.11.2021 год. по НОХД № 1876/2021 год. от ВРС, XXXVII състав.

С атакувания съдебен акт подс.Г.Д. е признат за невинен в извършването на престъпление, наказуемо по чл.313, ал.1 и чл.314 НК.

В протеста се излагат доводи, че присъдата на първоинстанционния съд е незаконосъобразна, тъй като по делото се съдържат достатъчно доказателства относно авторството на деянието и вината на Д..

Представителят на ВОП в с.з. излага становище, че поддържа протеста на посочените в него основания.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и въз основа императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на постановеният акт по отношение законосъобразността, обосноваемостта и справедливостта му, съобразно изискванията на чл.312 и чл.313 от НПК намира за установено следното:

Протеста е процесуално допустим, подаден е в срока за обжалване и от

надлежна страна, като разгледан по същество като обаче е неоснователен. Наведените основания в него не представляват въззивни основания за отмяна на присъдата по смисъла на чл.336, ал.1, т.2 от НПК.

От фактическа страна първостепенния съд в съответствие с всички релевантни доказателства е приел за установено по безспорен начин следното:

Подсъдимият Г. С. Д. е роден в гр.Варна, но живеел със семейството си в гр.Игнатиево, обл.Варна. св.В.С. е негов син. Той поддържал интимни отношения със Д.Б. и през 2018 г. тя забременяла. Двамата решили да задържат детето и да заживеят заедно, което съобщили на родителите на момчето, в чиято къща заживяли. На 24.06.2019 г. Б. родила дете от мъжки пол в гр.Варна.

След раждането на неустановена дата в периода от 25.06.2019 г. до 26.06.2019 г. в МБАЛ „Св. Анна – Варна“ се явил подсъдимия Д. с личната си карта и посочил, че е баща на новороденото от Б. дете. Подсъдимият подписал Заявление до длъжностното лице по гражданското състояние при Община – Варна, в което посочил, че желае имената на новороденото дете да бъдат – Г.Г.С.. В същото заявление той посочил себе си като баща на детето. Подсъдимия подписал и Декларация за припознаване на детето, като посочил, че той е баща на Г.Г.С. и го припознава за свое дете, въпреки, че ясно е знаел, че детето е с баща св.В.С..

В последствие в Агенция за социално подпомагане – гр.Варна бил получен устен сигнал от МБАЛ „Св. Анна – Варна“, относно непълнолетната родилка Д.Б., по който св.К. извършила социално проучване и установила, че баща на детето е св.В.С., а не както е било записано в удостоверение за раждане под графа: „баща“ – подсъдимия Г. С. Д. . Свидетелката запознала подсъдимия , че така както е дал имената да се впишат в графа „баща“, същия носи наказателна отговорност, като му препоръчала да отиде в болничното заведение и да поправи грешката в имената на родителя на детето.

От заключението на назначената по делото СГЕ се установява, че ръкописно изписания текст в Заявление за избор на име от Д.Б. и Г.Д. до длъжностното лице по гражданското състояние при Община – Варна е изпълнен от подсъдимия.

Подписът в долния десен ъгъл в графа – „С уважение“ на № 2 е изпълнен от Г. С. Д.. Подписът в средната част на листа вдясно в Декларация

за припознаване /под написаното с печатни букви –„Признава за свое дете“, след ръкописно попълнения текст „Г.Г.С.“, *****, Варна, 1-1123, 27.06.2019 г. „Д.М. Б.“ – е положен от Г. С. Д..

От заключението на изготвената съдебно-психиатрична експертиза е видно, че подсъдимият не страда от психично разстройство. Няма данни за зависимост към алкохол и психоактивни вещества. Експертизата сочи, че в периода 24.06-27.06.2019 г. Д. е бил в състояние на „Обикновено алкохолно опиване“ и е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Физическото и психичното състояние на подсъдимия му позволява да дава достоверни показания и да участва пълноценно в наказателното производство.

Горните обстоятелства се установяват по категоричен начин от обяснения на подсъдимия, показанията на разпитаните в с.з. свидетели: В.С., С.С., Д.Б., Г. К., Д.Н., които съдът кредитира като искрени, непротиворечиви и логични.

Горната фактическа обстановка се подкрепя от всички събрани по делото доказателства, които са взаимно допълващи се. Правилно е била установена от първоинстанционния съд и анализирана от него в мотивите, като е прието, че е налице хипотезата на чл.9, ал.2 НК, поради което е постановена оправдателна присъда.

Този извод напълно се споделя от настоящата инстанция, поради което няма да бъде преповтарян.

Съдът намира, че действията на подсъдимия са били мотивирани от стремеж да помогне на синът си и на момичето, с което живеел относно новороденото дете, за което той и съпругата му и понастоящем полагат грижи по отглеждането му. Основният мотив е бил обстоятелството, че двамата са непълнолетни, както и така важното за социалната група, от която произхождат обстоятелство, че новороденото дете е момче и съответно подсъдимият е желал то да носи неговото име.

Подсъдимият действително от обективна страна формално е осъществил признаците на състава на престъплението по чл. 313 от НК и по чл.314 от НК, но за да бъде постановена осъдителна присъда е необходимо извършеното от него деяние да е обществено опасно.

При обсъждане на възможността за приложение на разпоредбата на

чл.9, ал.2 НК е необходимо да се прецени дали извършеното от подсъдимия попада в някоя от хипотезите на посочения текст на закона.

Настоящата инстанция изразява съгласие с извода на първоинстанционния съд, че обществената опасност на деянията, извършени от подсъдимия, е явно незначителна. Разпоредбата на чл.9, ал.2 НК визира две хипотези, при които деянието не е престъпно, макар и привидно да съдържа признаците на определен състав на престъпление: когато то не е обществено опасно въобще и в действителност не оказва никакво отрицателно въздействие върху защитените обществени отношения, или когато обществената опасност на деянието е явно незначителна, без да е напълно изключена. В настоящият случай е налице втората хипотеза. В принципен план, когато се обсъжда въпроса за приложението на чл.9, ал.2 НК следва да се преценяват съвкупно всички елементи от състава на престъплението, в т. ч. характера и обекта на посегателство, степента, в която той може да бъде засегнат или застрашен, характеристиките на дееца, които намират отражение върху обществената опасност на неговата личност, обществено опасните последици от деянието.

Обществените отношения- предмет на защита от нормата на чл.313, ал.1 и чл.314, ал.1 НК- са били засегнати в минимална степен. Утвърдено в съдебната практика е разбирането, че когато се обсъжда въпроса за приложението на чл.9, ал.2 НК следва да се преценяват съвкупно всички елементи от състава на престъплението, в т. ч. характера и обекта на посегателство, степента, в която той може да бъде засегнат или застрашен, характеристиките на дееца, които намират отражение върху обществената опасност на неговата личност, обществено опасните последици от деянието.

В настоящият казус подсъдимият е неосъждан, социално ангажиран, като деянието по настоящето дело е инцидентно в неговия живот. Отделно от това интересите на новороденото дете са защитени в пълно степен, което е от основно значение в случая.

В протеста се излагат доводи, че не следва да се гледа по снизходително на подсъдимия с оглед неговия произход, а е необходимо да се има предвид обстоятелството, че той е осъществил 2 деяния и с тях е накърнил правната сфера на новороденото дете.

Настоящият състав на съда намира този възражения за неоснователни

на посочените по-горе обстоятелства, поради което и не немира, че могат до доведат по постановяване на нова пресъда.

С оглед изложеното, ВОС приема, че осъществените от подсъдимият деяния, макар и формално да осъществяват признаците на престъплението по чл.313, ал.1 и чл.314, ал.1 НК, са с толкова явно незначителна обществена опасност, че са малозначителни по смисъла на чл.9, ал.2 НК, поради което и атакуваната присъда се явява мотивирана и законосъобразна.

При извършената служебна проверка въззивният съд не констатира нарушения, допуснати от първоинстанционният съд, които да доведат до отмяна на атакуваният съдебен акт.

По изложените съображения съставът на Окръжния съд като въззивна инстанция

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъдата на Варненския районен съд, XXXVII състав, постановена на 10.11.2021 год. по НОХД № 1876/2021 год.

Решението не подлежи на касационна проверка.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____